

High
RISK

N.D. FROST

High Risk

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: N. D. Frost

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Marieke Veringa

Eerste uitgave januari 2023

ISBN 9789403683720

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Bloed kroop tussen de stoffen sprietten van het tapijt door, als een rivier die uit de oevers was getreden. Die rode rivier kwam uit het hoofd van Robin.

Robin, die eens haar beste vriend was.

Dana staarde ernaar. Haar handen trilden.

Twee stemmen schreeuwden in haar gedachten tegen haar.

“Maak dat je wegkomt!” en “Stelp het bloeden!”

Dana slikte.

Robins lippen bewogen, al maakte hij geen geluid. Geen verontschuldigen omdat hij ‘s werelds grootste klootzak was. Op één na grootste klootzak, dan.

Of wel? Was dat een zwakke fluistering? Ze viel naast hem op haar knieën. Zijn waterige ogen vonden die van haar.

‘Ga.’

Ze raakte afgeleid door de stroom bloed die uit zijn hoofd kwam. Toen ze weer naar zijn ogen keek, staarden die haar levenloos aan.

Kut. Kut kut kut.

De voordeur sloeg dicht.

Nog veel meer kut.

Haar handen tastten zijn zakken af, tot ze een bolling voelden. *Sleutels!* Ze trok de bos eruit en rende naar de achterdeur, gooide hem open en stierde op de garage af. Daar hoorde Robins motor te staan. Met een druk op de knop schoof de deur zoemend omhoog. Ze holde naar binnen, greep de helm van de haak en trok hem over haar hoofd. Vervolgens haalde ze het voertuig van het slot en klom erop. Met haar voeten kwam ze amper bij de grond, maar ze moest het ermee doen. Ze had er vaker op gereden. Jaren terug. Kleine stukjes, maar toch. Als ze het toen kon, kon ze het nu ook.

Ze gaf gas en reed de oprit af. Weg van het huis waarin ze al veel te lang werd vastgehouden. Weg van de man van wie ze ooit gehouden had.

Uren later reed ze het terrein van de Zwarte Dahlia MC op. De enige schuilplaats die ze had kunnen bedenken; op de vlucht voor een crimineel, met de dood van haar beste vriend op haar geweten en in het bezit van een gestolen motor die ruim een ton kostte. Als iemand haar een béétje tegen Maddox kon beschermen, was het wel een motorbende. Bij hen stond familie hoog in het vaandel. Maar gold dat ook wanneer je die familie de rug had toegekeerd? Het was vijf jaar geleden dat ze haar broer voor het laatst gesproken had. Toen spuwde ze ieder scheldwoord uit dat haar domme twintigjarige brein kon bedenken. Daarna had ze hem niet meer gezien.

Dana stapte af, deed haar helm af en haalde een hand door haar haren. Tja. Wat nu? Ze had geen extra kleren, geen telefoon, ze had helemaal níets bij zich. Wat moest ze haar broer straks vertellen? ‘Hoi Tom, ik heb het broertje van mijn krankzinnige ex vermoord. Ja, hij was ooit mijn beste vriend, ja. De enige vriend die ik nog had. Mag ik hier schuilen?’

Dat was een stom idee. Als iemand hier erachter kwam van wie ze wegluchtte, dan bracht dat hen in gevaar. Ze kon haar naam niet meer gebruiken, dan was de kans kleiner dat Maddox erachter kwam dat ze hier was.

Een lange, breedgebouwde man kwam de werkplaats uit. Hij knikte haar toe. ‘Hé.’ Hij wierp een blik op haar motor. Bewondering spatte van zijn gezicht. ‘Ergens hulp bij nodig?’ Er zat een smeerveeg over zijn wang, die ergens in zijn donkerblonde baard verdween.

‘Ik ben op zoek naar mijn broer. Hij zit bij jullie club.’

‘Oh?’ De man keek haar verwonderd aan en streek met zijn hand over de zwarte muts die hij droeg. ‘Ik dacht dat ik de meeste familieleden wel kende, maar jou heb ik nog nooit gezien. Kom.’ Hij sloeg een arm om haar heen en begeleidde haar naar een ruimte met een bar. Dat was vast het clubhuis. ‘Schenk eens wat voor het meissie in?’ droeg hij een blonde knul op. Hij schoof naast haar aan de bar.

Het was schemerig in het clubhuis en er hing een overduidelijke bieren- en sigarettenlucht.

‘Ik ben Shaw. De meeste jongens zijn weg, maar ze kunnen elk moment terugkomen. Wie is je broer?’

‘Ik ben... Maggie.’ Ze pakte een glas bier van de jongeman achter de bar aan en prentte zich haar nieuwe naam in. Het was geen naam die betekenis voor haar had. Het was gewoon het eerste wat in haar hoofd opkwam. ‘Tom is mijn broer.’

‘Tom?’ Shaw streek door zijn baard. ‘Ik ken geen Tom...’

Dana zuchtte. Tom had vast een of andere stoere bikernaam aangenomen. Ze beet op de nagel van haar pink. ‘Ik heb hem al vijf jaar niet gesproken of gezien,’ gaf ze toe. ‘Ik weet niet hoe jullie hem noemen. Hij heeft hetzelfde postuur als jij, gemillimeterd haar, vijftig jaar...’

‘Rage?’

‘Zou kunnen.’ Woedeaanvallen had hij vroeger zeker gehad.

‘Kom.’ Met een glas in zijn hand liep Shaw naar een muur waar foto’s hingen.

Dana wees haar broer aan op een foto waar hij met een keu in zijn hand over een pooltafel stond gebogen. ‘Dat is hem.’

‘Rage dus. Wil je dat ik ‘m bel? Is het dringend?’

‘Nee... ik wacht wel,’ mompelde Dana. Ze stond niet echt te springen om hem onder ogen te komen en ze maakte nu ook nog eens een domme indruk, nu ze had aangegeven dat ze hem al vijf jaar niet had gesproken. ‘Ik wil je niet van je werk houden,’ verontschuldigde ze zich.

‘Welnee joh, ben je gek. Zit je in de problemen?’ vroeg hij, terwijl hij een paar stappen bij haar vandaan deed en zich op een bank liet neerzakken.

Dana ging naast hem zitten en beet op de binnenkant van haar wang. Hij was niet achterlijk. Hij begreep ook wel dat ze niet voor niets kwam aankloppen. Ze moest een goede smoes bedenken. Of nou ja – ze kon best eerlijk zijn zolang ze geen namen noemde.

‘Mijn ex. Hij stalkt me.’ Daar was geen woord van gelogen. Dat ze zijn broertje had moeten vermoorden om bij hem weg te komen, hoefde Shaw niet te weten.

Shaw klopte even op haar bovenbeen. ‘Daar weten we wel raad mee.’ Hij gaf haar een knipoog.

Ze onderdrukte een zucht. *Ja, dat zal best.*

Beetje jammer dat het dan meteen een bloedbad zou worden.

Twee uren verstreken. Ze had nog even met Shaw gepraat, maar uiteindelijk was hij teruggegaan naar de garage om zijn werk af te maken. Een tijdje had ze met de jongen aan de bar gekletst, Freddy, die een prospect was en nu min of meer in zijn proeftijd zat. Het lukte haar niet om haar aandacht bij het gesprek te houden. Haar gedachten dwaalden steeds af naar Robin. Haar vriend. En hij was dood, door haar.

Hij had haar een hoop geflikt en anderen zouden haar waarschijnlijk voor gek verklaren dat ze zo iemand een vriend noemde, maar de bittere waarheid was dat niemand anders dichter bij die definitie was gekomen. En ze wist ook wel dat hij niet veel keus had gehad, dat hij zelf ook bang was geweest voor zijn broer.

De deur zwaaide open. Een groep mannen dromde naar binnen, luid pratend en lachend. Er werd wat gegrijsd en gefloten toen ze haar in de gaten kregen. Dana had alleen oog voor degene die als laatste binnenkwam en een kop groter was dan de rest. Haar klamme handen veegde ze aan haar spijkerbroek af. *Wat als hij me wegstuurt?*

Drie van de mannen kwamen op haar af, hun ogen blonken van nieuwsgierigheid. Er kwamen blijkbaar niet vaak onbekende dames over de vloer. Voordat ze iets tegen haar konden zeggen, tikte haar broer de buitenste twee tegen hun achterhoofd. 'Dit poesje is niet voor jullie, heren.'

De linker, een man die zeker twintig jaar ouder was dan zij en intens groene ogen had, keek hem grijnzend aan. 'O? Sinds wanneer kun jij lékkere wijven aan de haak slaan, Rage?'

'Dana is mijn zus,' antwoordde hij en hij wierp de ander een dreigende blik toe. 'Dus hou je leuter in je broek.'

Dana onderdrukte een zucht. *Tot zover mijn schuilnaam.*

‘De boodschap is duidelijk.’ Grinnikend droop de man af, net als de andere twee.

Tom kwam naast haar staan, zijn arm op de bar. ‘Wat doe je hier?’

Wat was verstandiger? Eerst haar excuses aanbieden of meteen ter zake komen? Haar broer was nooit zo gecharmeerd geweest van mensen die niet zo direct waren. Al was hij toch al niet van haar gecharmeerd, wat ze ook zou zeggen.

‘Ik ben bij hem weg.’

Hij snoof. ‘Dat werd tijd.’

Ze slaakte een zucht en knikte dankbaar naar Freddy, die haar een flesje bier toeschoof. Ze had het nodig. Ze nam een slok en overwoog haar volgende woorden. ‘Ik wilde een jaar geleden al weg, maar hij hield me opgesloten in zijn huis.’

Er veranderde iets in de blik van haar broer. Iets kils, iets angstaanjagends. Had hij haar echt uit zijn hart verstoten? ‘En hij liet je nu gaan?’

Ze sloeg haar ogen neer. ‘Niet echt. Ik ben weggevlucht. Hij zal achter me aan komen.’

Tom greep haar kin vast en rukte haar gezicht omhoog, zodat ze zijn blik niet kon ontwijken. ‘Heeft hij je pijn gedaan?’

‘Hij heeft me een jaar lang ópgesloten,’ zei ze op verhitte toon. ‘Wat denk je zelf, Tom? Ik ben niet het type meisje dat op de grond gaat zitten janken. Er is geen centimeter op mijn lijf te vinden dat hij níét eens bont en blauw heeft geslagen.’

Hij liet haar los. ‘Ik maak ‘m af.’

Hoewel het haar iets zou moeten doen dat hij dat voor haar over had, hield ze de blijdschap op afstand. Ze greep zijn arm vast. ‘Je vond hem vijf jaar geleden al gevaarlijk. En je had gelijk. Maar hij was toen een

braaf burgertje in vergelijking met nu. Je kunt niet naar hem toe gaan. Hij schiet je door je kop voor je de deur hebt bereikt.' Ze keek hem indringend aan. 'Ik zoek een plaats om me te verstoppen, Tom, waar zijn maatjes me niet zomaar uit mijn bed kunnen sleuren. Ik zoek geen bende die zijn armen en benen van zijn lijf rukt.'

Tom grimaste. 'Hij mag blij zijn als ik het daarbij laat.'

Dana klemde haar lippen op elkaar. Wat kon ze zeggen om hem van dat idee af te brengen? 'Laat het voorlopig alsjeblieft zo. Als zijn maten horen waar ik ben...'

'Je hebt hier niets te vrezen. Hier is een kamer die je kunt gebruiken.' Hij legde een hand op haar schouder en kneep erin. Zijn bezorgde ogen vonden die van haar en ze voelde tranen opwellen. Bruusk draaide ze haar hoofd weg.

Ze had zich zo schofterig tegen hem gedragen, en al die tijd had ze gedacht dat hij haar haatte. Daar was nu niets van te merken.

'Ik pak mijn spullen,' mompelde ze. Ze kon zijn blik niet langer verdragen. Een tel later realiseerde ze zich dat ze helemaal geen spullen hád.

'Heb je iets nodig?' vroeg Tom. Haar gedraal moest hem opgefallen zijn.

Ze aarzelde. Eigenlijk wilde ze niet dat hij nog meer voor haar deed. Het voelde alsof ze een schuld opbouwde die ze straks maar moeilijk kon terugbetalen. Ze haatte het om zo afhankelijk te zijn. Maar het moest, voorlopig. Haar leven was belangrijker dan haar eergevoel.

'Ik heb niks,' mompelde ze. 'Niet eens kleren.'

'Ga maar wat halen. Ik stuur een van de jongens wel met je mee.' Hij keek op zijn horloge. 'Ik moet zelf eerst nog wat afhandelen en de winkels sluiten over een uur.'

Dana knikte schoorvoetend. *Even door de zure appel bijten.* Ze richtte haar hoofd weer op. ‘Ik heb de motor van zijn broertje gestolen. Daar zal hij mensen naar laten uitkijken.’

‘Regel ik wel. Komt goed.’ Hij draaide zich om en liep naar het groepje mannen toe. Omdat ze zich opgelaten voelde door de hoofden die zich naar haar toe draaiden, besloot ze naar buiten te gaan. Met trillende handen streek ze over haar gezicht. Ze voelde zich lichtgeraakt en het frustreerde haar. Normaal was ze helemaal niet zo emotioneel, ze had juist heel vakkundig muren om zich heen gebouwd.

Maar je hebt Robin vermoord, Dana. Dacht je nou echt dat je dat zomaar van je af kon schudden?

Dana keek opzij toen er iemand naast haar kwam staan. Shaw gaf haar een knipoog. ‘We gaan shoppen, geloof ik?’

Daar vrolijkte ze iets van op. Hij was wel fijn gezelschap. Ze liep met hem naar de motoren toe die aan de overzijde van de parkeerplaats stonden te schitteren.

Voor de vierde in de rij hield Shaw stil. Hij sloeg zijn been over de Harley en gebaarde dat ze achterop moest komen zitten. Dana zette de helm die hij haar aanreikte op haar hoofd, nam achter de man plaats en sloeg haar armen om hem heen.

Ondanks dat Shaw lang en breed was, voelde ze zich kwetsbaar nu ze het terrein zou verlaten om de openbare weg op te gaan. De motor was snel en wendbaar, maar ze zag een van Maddox’ mannen er wel voor aan om hen met een truck van de weg af te rijden.

Ze haalde diep adem en luisterde naar de knallen die uit de uitlaat kwamen toen de motor werd gestart. Het voertuig trilde.

Verman je, Dana. Angst is een natuurlijke emotie, maar niemand is ermee geholpen als je laat blijken dat je daarmee worstelt.

Tweemaal kreeg ze een hartverzakking doordat ze een andere motorrijder tegenkwamen, en één keer doordat er een busje zonder opdruk langs hen heen scheurde. Tijdens haar vlucht had ze daar geen last van gehad, nog helemaal in de ban van de adrenaline. Bovendien had ze toen zelf achter het stuur gezeten. Hoewel Shaw prima kon rijden, vond ze het niet prettig om de controle uit handen te geven.

Ze was in ieder geval opgelucht toen ze het winkelcentrum naderden en de motor parkeerden. Shaw was zo'n verschijning waar anderen zonder nadenken voor uit de weg gingen. Niet eens omdat ze bang voor hem waren, gewoon omdat hij zo breed liep en niemand waarschijnlijk zin had om tegen hem aan te botsen.

Het deed haar aan vroeger denken. Mensen gingen ook altijd voor Maddox aan de kant. Hij was niet gespierd of lang, hij had gewoon een duister aura dat iedereen uit zijn pad leek te dwingen. Toen had ze dat indrukwekkend en aantrekkelijk gevonden. Trots was ze geweest, omdat zij als een soort duistere koningin naast hem liep.

Naïef, zo vreselijk naïef.

Zelfs dat was al jaren geleden. De tijd dat hij nog met haar naar buiten ging... ze kon zich niet eens herinneren wanneer dat voor de laatste keer was gebeurd, waar ze heen waren geweest. Het voelde alsof hij haar maandenlang vol drank had gegoten, waardoor herinneringen in elkaar overliepen.

Dana ging de eerste kledingwinkel binnen die ze tegenkwamen. Shaw bleef als een waakhond bij de ingang staan. Kieskeurig was ze niet bij het uitzoeken van een paar setjes kleding. Zelf had ze geen geld, dus ze ging voor niet te exclusief. Een verdieping lager scharrelde ze wat beha's, strings en sokken bij elkaar, en al met al werd het toch nog een aardige stapel.

Ze liep in de richting van de ingang en gebaarde Shaw dat ze klaar was. Hij liep naar binnen, rekende samen met haar af en keek met iets te veel interesse naar haar lingerie die de verkoopster in een niet te subtiële plastic zak verpakte.

Met een flauwe grijns ging ze op haar tenen staan en fluisterde: ‘En? Is dat naar je smaak?’

Grinnikend pakte hij de grotere plastic tas van de toonbank. ‘Ik vrees dat dat niet uitmaakt. Ik hou mijn ballen liever. Die dreigt je broer eraf te snijden als een van ons een vinger naar je uitsteekt. En eerlijk gezegd is Rage de enige die ik zo’n dreigement hard zie maken.’

Ze liepen de winkel uit. ‘Nou hij kan toch moeilijk verwachten dat ik me als een nonnetje ga gedragen.’

Eigenlijk moest ze er niet aan denken dat er een kerel met zijn poten aan haar lijf zat, maar dat wilde ze niet laten merken. Ze wilde niet dat anderen haar zielig zouden vinden, haar zouden behandelen alsof ze van glas was gemaakt. Ze wilde gewoon alles vergeten, doen alsof het nooit gebeurd was.

Shaw keek haar een beetje schattend aan, alsof hij niet wist of hij dit als een verkapte uitnodiging moest zien. Dat was het niet.

Ze gaf hem een plagend schouderduwtje. ‘Maak jezelf maar niks wijs, ik zit je te dollen. Voordat iemand mij in deze sexy lingerie gaat zien, wil ik eerst een *old fashioned date* hebben gehad. Eerst maar eens bewijs dat iemand meer in huis heeft dan een gewillige pik. Die heb ik de afgelopen jaren genoeg gezien.’

En niet alleen gezien. Misselijkheid kwam op en ze versnelde haar pas.
Waarom begin je hier ook over, doos.

Toen ze terug bij het clubhuis waren, bracht Shaw haar naar een van de kamers achter het clubhuis.

‘Slapen sommige clubleden hier ook?’ vroeg ze, nadat hij een sleutel in haar handen had gedrukt.

‘Soms. Als er thuis gedoe is. Of als iemand te lam is om naar huis te rijden.’

Shaw leunde met een hand tegen de deurpost. ‘Maar deze kamer is nu voor jou, Dana. Geen zorgen.’ Hij gaf haar een knipoog en wierp een blik op zijn horloge. ‘Over een halfuur zal het eten wel klaar zijn.’ Hij gaf een klap op het houtwerk bij wijze van afscheid en draaide zich daarna om.

Dana ging de kamer binnen en keek hoofdschuddend rond. Er werd hier blijkbaar zelfs voor de mannen gekookt, alsof ze één grote familie waren. Dana wist niet hoe ze daartussen zou passen, of ze ertussen wilde passen. Moest ze straks iedere avond koken en afwassen?

Zou dat dan zo'n ramp zijn? Je bent hier redelijk veilig, hebt een dak boven je hoofd en eten. Je wordt hier als een prinsesje behandeld.

Haar lippen krulden om in een spottende grijns. Het was nogal een omschakeling, zelfs in een cel was ze beter af geweest dan in het huis waarvan ze was weggevlucht.

Ze richtte haar aandacht op de kamer. Er stond een bed, een stoel en een kast. Er hing een vreemde geur, iets zoets en sigarettenrook. Aan de muren hingen vale posters van motors en schaars geklede dames. Er zat nog een andere deur in – ze had zelfs een eigen badkamer. Ze zette de tassen op de grond, die pakte ze straks wel uit. Ze zakte op het bed neer,

de lakens roken fris. Een tijdje bleef ze daar zitten, voor zich uit starend. Eigenlijk was ze best moe.

Dana leunde met haar ellebogen op een statafel terwijl ze naar de gitaarsolo luisterde die uit een speaker knalde. Vroeger had ze zelf een elektrische gitaar gehad. Muzieklessen had ze nooit gevolgd, met gedownloade tabs had ze het zichzelf een beetje aangeleerd. Nadat ze met Maddox was gaan samenwonen, had ze het muziekinstrument nooit meer aangeraakt. Ze wist eigenlijk niet eens wat er mee was gebeurd, zoals voor veel van haar spullen gold. Het zou haar niet verbazen als hij het had verkocht. Of weggegeven aan een of andere slet.

‘Kijk eens wat vrolijker, joh.’ Haar broer stootte haar aan en grijnsde. ‘Dit is een welkomstfeestje voor jou hoor.’

Ze glimlachte flauwtjes naar Rage. Zo had ze hem besloten te noemen, net zoals de anderen deden. Tom hoorde bij een vorig leven, bij een leven waar ze zich van los wilde maken. Die broer had ze uitgescholden en geslagen. Een schone lei wilde ze, ook wat hem betreft.

‘Ben je bang?’

Ze schudde haar hoofd. Ze dacht niet dat Maddox weldra zou binnenvallen. Niet zo snel. Maar zelfs als ze dat wel was geweest, had ze dat niet hardop toegegeven. ‘Het is gewoon een beetje overweldigend. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst een feestje heb gehad.’

Rages gezicht betrok en hij mompelde dat hij bier ging halen. In plaats van naar de bar liep hij naar buiten en stak daar een sigaret op. Ze onderdrukte een zucht. Vanaf hier kon ze nog net een glimp van zijn strakke gelaatstrekken opvangen. *Hij geeft zichzelf de schuld.*

Ze wist dat het geen zin had om dat uit zijn hoofd te praten. Het ontging haar niet hoe de mannen hier met elkaar omgingen: alsof ze broers waren. En Rage had zijn echte zusje in de steek gelaten. Zo ervaarde ze het niet, het was haar schuld, en die van haar alleen, maar ze wist dat hij het wel zo zag en zich verantwoordelijk voelde. Daar had ze nooit bij stilgestaan. Ze voelde zich er alleen maar ellendiger door.

Het begon wat drukker te worden, niet alleen de leden zelf waren aanwezig. Een paar jonge gasten hingen rond de bar en hadden vooral oog voor de schaars geklede dames die zich om de bikers heen verdrongen. Ze had nog niet veel mensen gesproken, maar voelde er niet veel voor om weer te moeten uitleggen wat ze hier kwam doen.

Net toen ze overwoog om naar haar slaapkamer te gaan, kwam Shaw weer binnen. Hij hoefde niet eens iets te zeggen tegen Freddy, die schoof hem meteen een flesje bier toe. Shaw stak twee vingers op, er volgde nog een flesje die hij daarna voor Dana neerzette.

‘Even de kids op bed leggen,’ verklaarde hij. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je hier de hele tijd in je eentje hebt gestaan?’

‘Volgens mij nemen ze de waarschuwing van mijn broer erg serieus.’

Shaw grinnikte. ‘Zonde.’

‘Ik heb vandaag een vriend vermoord,’ mompelde ze. ‘Misschien straal ik dat uit.’

Shaw vloekte en keek haar met grote ogen aan.

Met hangende schouders nam ze een slokje van het bier. ‘Het was de enige manier om uit dat hol vandaan te komen.’

‘Hij hield je daar vast?’

‘Zijn broer.’ Ze sloeg haar ogen neer. ‘Een echte vriend was hij natuurlijk allang niet meer. Maar hij was de enige die ik had.’

Shaw sloeg een arm om haar middel. ‘Nou, ik zal je laten zien hoe het voelt om een echte vriend te hebben. Die klootzak ben je zo vergeten.’

Ze sloeg haar ogen naar hem op. *Ik hoop het.*

Shaw deed zijn best haar af te leiden. Hij liet haar een paar nummers uitzoeken op de ouderwetse jukebox, liet haar winnen met een potje poolen en haalde haar over om samen met Baen en Freddy een potje te darten.

‘Morgen komt Lily,’ zei Freddy. Na het darten waren ze een luchtje gaan scheppen en hadden ze plaatsgenomen op een picknicktafel aan de rand van de grote parkeerplaats. ‘Mijn meissie. Misschien kunnen jullie wat meidendingen doen, of zo.’ Hij haalde zijn schouders op.

Dana glimlachte. Eigenlijk keek ze wel uit naar wat vrouwelijk gezelschap. ‘Leuk.’

‘Ja, Lily is wel leuk,’ vertrouwde Shaw haar toe. Hij nam een slok van zijn bier. ‘Ik denk dat jullie het goed met elkaar kunnen vinden.’

Dana vond dat hij die conclusie wel erg snel trok, zo lang kenden ze elkaar immers niet, maar misschien kwam ze over als iemand die niet al te moeilijk deed. Dat bleek ook wel uit het feit dat ze nog steeds niet naar haar kamer was gegaan. Maar nu ze een paar biertjes naar binnen had gegoten, voelde ze zich iets vrijer en lonkte haar slaapkamer niet zo. Dan was ze alleen, wie weet wat voor herinneringen haar dan zouden belagen.

‘En jouw vriendin?’ vroeg ze nieuwsgierig aan Shaw. ‘Ik neem aan dat die kinderen van je niet met de ooievaar zijn gebracht.’

Ze vroeg zich af of ze nog bij elkaar waren, alleen zijn twee dochters hadden hier net gegeten. Daarom had ze er eerder nog niet naar durven vragen, maar dit was een subtiële ingang.

Shaw keek haar kort aan. Zijn mondhoeken zakten naar beneden en hij draaide zijn gezicht weer van haar weg. Ze had onmiddellijk spijt van haar vraag.

‘Mijn vrouw is anderhalf jaar geleden gestorven. Een verkeersongeluk.’

Dana sperde haar ogen open en vergat even adem te halen. *Shit bé.* Ze wist niet wat ze moest zeggen of doen, maar ze kon moeilijk blijven zwijgen na zo’n antwoord.

‘Ik weet niet wat ik moet zeggen,’ zei ze zacht. ‘Dat moet ontzettend moeilijk voor je zijn en zijn geweest.’ Na een korte aarzeling legde ze haar hand op die van hem. Hoe ze anders haar medeleven moest tonen, wist ze niet.

Shaw knikte, afwezig. Dana beet op haar lip. Hoe oud zou hij zijn? Ergens begin dertig, gokte ze, dus dat zou vast ook voor zijn vrouw hebben gegolden. Zo jong al sterven... Er kroop een rilling langs haar ruggengraat.

Niet veel later ging Dana naar haar slaapkamer. Hoewel ze het natuurlijk niet had kunnen weten, had ze wel het gevoel de avond een beetje verpest te hebben. In elk geval voor Shaw en haarzelf.

Ze trok het nachthemd aan dat ze eerder op de dag had gekocht en kroop onder de dekens. Op het plafond vormden zich beelden van alles wat er vandaag was gebeurd. Robins lijkbleke gezicht keerde steeds terug, en langzaam veranderde zijn grijs in die van Maddox. Ze probeerde aan andere dingen te denken, maar daar was ze nooit erg goed in geweest. Ze deed een poging om het gezicht van Shaw op het plafond te projecteren, daarna dat van Freddy.

N. D. FROST

Niets hielp. Maddox nam al hun gezichten over, grijnsde haar toe en fluisterde dat hij haar zou komen halen.

En toen, midden in de nacht, klonk er een geweeschot.

HOOFDSTUK 2

Dana sprong uit bed. Haar borst verkrampde, haar benen voelden krachteloos van angst. Ze zakte door haar knieën, maar drukte zichzelf onmiddellijk weer overeind. Waar was de deur? Ze probeerde zich te oriënteren in de kamer die niet de hare was. *Zo groot is hij toch niet!*

Haar hand vond de muur en ze stommelde naar de deur toe. Een wapen... ze moest een wapen hebben. Angst gonsde door haar heen, ze kon niet meer helder nadenken. Had ze het pistool meegenomen? Had ze het achtergelaten? Een snik schoot uit haar keel. Moest ze zich verstoppen, of juist een uitgang zoeken? Was het raam geen beter idee? Of stond daar ook iemand te wachten?

Dana realiseerde zich dat het doodstil was. Was iedereen doodgeschoten? Trillend schuifelde ze de gang door. Tranen stroomden over haar wangen.

Het is mijn schuld als ze dood zijn. Mijn schuld. Mijn schuld.

Voorzichtig gluurde ze om het hoekje toen ze het einde van de gang had bereikt. Het clubhuis was schemerig, overal stonden nog flesjes. Vlak bij de deur zat iemand onderuitgezakt op een stoel, met zijn voeten op de tafel.

Is hij net doodgeschoten?

Ze drukte haar pols tegen haar lippen om haar snikken te smoren. Het hielp niet, een klagend geluidje schoot uit haar keel en galmde als een kanonskogel door een lege kerk. Ze schrok er zelf van.

De figuur bij de deur kwam omhoog en draaide zijn hoofd opzij. Haar blik viel op het pistool dat op de tafel lag. Onmiddellijk draaide ze zich om, terug naar haar kamer. Dan maar door het raam. Haar blote voeten maakten veel te veel geluid toen ze die lostrok van de plakkende vloer.

Snotterend haalde ze adem terwijl ze verder rende. Ze kreeg amper lucht. Ze glipte de open slaapkamerdeur door, sprong op het bed en begon aan het raam te trekken. Het was een kiepraam, daar kon ze niet doorheen. Ze moest het slopen, maar waarmee? Ze struikelde weer van het bed af, haar blik schoot door het vertrek.

En toen stond er opeens iemand in de deuropening. Ze was te laat.

Er was echter geen pistool dat dreigend op haar werd gericht. Er stond alleen een man, die ze pas na een paar seconden herkende.

Hij was een Zwarte Dahlia, ze zag het aan het motorjack die hij droeg. Tijdens het avondeten had ze hem gezien, hij was de jongste van de groep mannen. Ze had hem nog niet gesproken.

Hij staaarde haar aan alsof ze een of ander losgebroken roofdier was, haast net zo bang voor haar als zij voor hem.

‘Wat is er?’ Zijn stem klonk zacht maar dringend.

Dana had het gevoel dat de ruimte om haar heen draaide. Ze zakte op het bed neer en boog beschaamd haar hoofd. ‘Niets.’

Hardnekkig bleef ze naar de grond staren, hopen dat hij weg zou gaan, dat hij zou vergeten dat hij haar ooit zo had gezien. Uit alle macht probeerde ze de tranen te bedwingen, maar er zat nog veel te veel angst in haar lijf.

Ze hoorde zijn voetstappen. Ging hij weg? Voorzichtig gluurde ze tussen haar wimpers door.

Hij hurkte voor haar neer en keek naar haar op. Zijn donkere ogen stonden bezorgd, geëmotioneerd. *Wat een lieve jongen.* Dat had ze niet bij een club als deze verwacht. Het maakte haar iets rustiger, haar ademhaling werd kalmer. Ze veegde langs haar ogen.

Wat een afgang. Hier zat ze dan, jankend in haar nachtjapon, op de vlucht voor niets.

‘Ik dacht dat ik een pistoolschot hoorde,’ mompelde ze. Ze keek hem peilend aan. Misschien was het buiten geweest? Of was het gewoon haar eigen schot geweest dat ze weer in haar hoofd had gehoord, zo tussen slapen en wakker-zijn in? ‘En toen zag ik jou, met een pistool op tafel...’

‘Ik hield de wacht,’ antwoordde hij. Zijn stem was vriendelijk en zacht. ‘Voor het geval je vandaag gevolgd bent.’

Een brok in haar keel zorgde ervoor dat het even duurde voordat ze kon antwoorden. ‘Je kent me niet... maar je blijft wel de hele nacht voor me op?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Club-protocol.’ Een glimlach schoot over zijn lippen.

Dana’s lippen krulden ook een beetje om. ‘Ja? Komen er wel vaker ontspoorde zussen aanwaaien?’

‘Voortdurend.’

Ze veegde haar wangen droog en slaakte een diepe zucht. Nog steeds voelde ze zich trillerig. Ze zou het niet erg hebben gevonden als hij troostend een arm om haar heen had geslagen, maar hij leek voor een aanraking terug te deinzen. Alsof hij wist wat ze was – een slachtoffer van misbruik – en niet wist hoe ze daarop zou reageren. Het gevoel dat mensen zo’n labeltje op haar plakten maakte haar misselijk.

‘Wil je iets? Een glas water? Een peuk? Wat sterkers?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Moet ik je broer een seintje geven?’

N. D. FROST

‘Alsjeblieft niet,’ mompelde ze. ‘Het is al erg genoeg dat jij me zo hebt gezien.’

‘Het is niet erg.’ Zijn stem klonk ferm. ‘Je bent hier niet voor niets.’

‘Dat is geen reden om als een randdebiel rond te rennen uit angst dat iemand je dood wil schieten.’

‘Mensen doen wel gekkere dingen als ze bang zijn.’

Nog steeds zat hij op zijn hurken tegenover haar, zodat ze op zijn hoofd keek. Zijn bruine haar was aan de zijkanten korter dan bovenop.

‘Hoe heet je?’ vroeg ze.

‘Roan.’

Dana gaapte. Toen ze dat doorhad, sloeg ze gauw een hand voor haar mond. ‘Sorry,’ mompelde ze. ‘Het is niet dat je saai bent, maar...’

‘Het is midden in de nacht. Het is je goed recht om moe te zijn.’ Hij stond op.

‘Dat geldt toch ook voor jou?’

‘Ik slaap morgen wel bij. Wil je nog proberen te slapen?’

Dana aarzelde. Eigenlijk wilde ze niet dat hij wegging, dat ze weer alleen was. Ze durfde echter niet te vragen of hij hier wilde blijven. Dus knikte ze. ‘Ja, laat ik dat maar doen.’

‘Geef maar een gil als er iets is. Ik ben zo bij je, goed?’

Ze knikte opnieuw. ‘Dank je, Roan.’

Hij glimlachte. ‘Welterusten, Dana.’ Hij draaide zich om en sloot de deur achter zich.

Dana ging weer in bed liggen en dacht aan het pistool dat bij de deur lag. Ze was veilig. Daar moest ze op vertrouwen.

Dana had zich al aangekleed voordat de zon op was. Ze had nog wel wat geslapen, maar weer waren er nachtmerries geweest waar ze klam van het zweet uit wakker was geschrokken. Toch draalde ze om haar kamer te verlaten. Aan de ene kant wilde ze zich graag weer onder de mensen begeven – hoe meer afleiding, hoe beter. Tegelijkertijd schaamde ze zich voor vannacht. Zou Roan het aan haar broer hebben verteld? Aan de anderen? Ze geloofde niet dat hij haar belachelijk wilde maken, maar als er de komende nacht iemand anders op wacht zou staan, was het niet overdreven als hij die voor haar paranoïde acties waarschuwde. Het laatste wat ze wilde, was dat deze mannen haar als label beschouwden. Ook als ze dat misschien wel was.

Dana zag in dat het geen zin had om zich hier de hele dag te verstoppen en liep naar het clubhuis toe. Het was er rustig. De meesten ontbeten vast gewoon thuis en kwamen daarna hierheen om in de garage te werken. Of misschien werkte alleen Shaw in de garage en hadden de anderen een hele andere baan. Ze liep naar de keuken toe, zwaaide de koelkastdeur open en stelde haar ontbijt samen.

Het werd een rustige dag, waarbij ze zich zelfs een beetje begon te vervelen. Eindelijk was ze aan Maddox ontsnapt, maar echt vrij was ze niet. Hoelang moest ze onderduiken? Hoelang voordat ze verder kon met haar leven? Of zou dat moment nooit komen?

Halverwege de dag kwam Freddy naar haar toe. De blonde knul hield de hand van een meisje vast dat ze halverwege de twintig schatte. Het was een knap grietje, met slordig opgestoken bruin haar, een pony en een charmante glimlach. Haar geruite blouse had ze tot haar ellebogen opgestroopt.

‘Hé,’ begon ze zelf, voordat Freddy haar kon voorstellen. ‘Ik ben Lily. Freddy vertelde me dat je wel wat vrouwelijk gezelschap kan gebruiken!’ Ze stak haar een hand met felrood gekleurde nagels toe.

‘Ik ben Dana,’ stelde ze zich voor, waarna ze haar de hand schudde.

‘Jullie redden je vast wel.’ Freddy gaf haar een knipoog en liep naar de werkplaats.

Lily zwaaide met haar tas. ‘Freddy vertelde dat je ex-vriend je zoekt. Dus een kleurtje in je haar dan maar? Ik ben best handig met een schaar, ik zal je wel omtoveren.’

‘Eh...’ Dana was nogal verbluft door het gemak waarover Lily over haar probleem sprak. Ze knikte maar, al was ze erg aan haar lange, blonde haar gewend.

Lily nam haar mee naar een hoek van de ruimte, waar ze een stoel neerzette en gebaarde dat Dana erop moest gaan zitten.

‘Tjee, de onderkant is echt best dood. Je mocht zeker niet naar de kapper van hem?’

‘Nee,’ mompelde Dana.

Alsof Lily aanvoelde dat ze niet graag over zichzelf sprak, behield ze de focus op zichzelf. Ze vertelde dat ze uit Zwitserland kwam en zes jaar geleden samen met een vriendin als au-pair in de VS was komen werken, waarna ze verliefd was geworden en hier had besloten te blijven. De relatie was na een jaar stuk gelopen. Hoewel de vriendin alweer terug naar Zwitserland was gegaan, had Lily niet aan haar familie willen toegeven dat niet alles hier ging zoals ze gehoopt had. Ze werkte nu in een restaurant en had sinds een jaar een relatie met Freddy.

Dana voelde zich wel bij Lily op haar gemak en nadat het meisje haar een nieuwe look had gegeven, gingen ze een potje darten in een hoek van het clubhuis. Ze waren net met de tweede ronde bezig toen de deur openging en er een politieagent binnenstapte.

Dana draaide zich om, wilde weglopen. Misschien dat haar pas geverfde rode haar – dat nog vochtig was – haar nog kon redden. Voor ze echter weg kon benen, greep Lily haar hand vast.

‘Rustig maar,’ zei ze zacht. ‘Dat is Gavin. Die komt hier wel vaker aanwaaien. De club stopt hem af en toe wat geld toe.’

Argwanend keek Dana naar de agent, die naar de bar liep en Freddy aansprak. Die knikte en verdween via een deur achter hem. Gavin keek de ruimte rond terwijl hij wachtte en gaf met een vriendelijke glimlach een knikje toen hij de twee vrouwen in de gaten kreeg. Het was een onschuldige begroeting, alsof ze normale bezoekers waren.

Langzaam ademde Dana uit. Echt opgelucht durfde ze zich nog niet te voelen. Het was immers wel héél toevallig dat er nu, een dag nadat ze een moord had gepleegd, politie op de stoep stond.

Het duurde niet lang voordat Damien – de vicepresident – en Rage samen met Freddy naar binnen stapten en bij de agent gingen staan.

Dat gaat wel over mij. Anders was Rage er vast niet bij geweest.

Dana draaide zich van de mannen af en probeerde hun woorden op te vangen.

‘Er is een opsporingsbevel uitgevaardigd voor Dana Miller. Uit onze gegevens blijkt dat jij haar broer bent, Rage. Weet jij daar meer van?’

Het was Damien die antwoordde. ‘Waarom wordt ze gezocht?’

‘Vanwege de moord op Robin Pilgrim.’

De woorden knalden door de ruimte. Dana kneep haar handen samen, tot de nagels in haar vlees priemden. Nerveus schoot haar blik naar Lily. Wat ging er door haar heen, nu ze had gehoord dat ze het afgelopen uur met een moordenaar had doorgebracht?

Het meisje sperde haar ogen iets open. Haar gezicht werd bleek. Toch bleef ze zwijgen, net als de mannen.

Had ze hun moeten vertellen over de moord? Ze had het gisteravond alleen tegen Shaw gezegd, en die was er nogal luchtig mee omgegaan. Hij vond het erg voor haar, maar hij had uit niets laten blijken dat hij het haar kwalijk nam.

Gespannen wachtte ze af tot het gesprek werd hervat.

‘Ik heb mijn zusje al jaren niet gesproken,’ doorbrak Rage de stilte.

Dana durfde zich niet om te draaien. Ze wist honderd procent zeker dat Gavin een argwanende blik op haar wierp.

‘Hmm,’ mompelde hij, weinig overtuigd. ‘Nou, als ze haar gezicht laat zien... laat het me dan weten. Hoe langer het duurt voordat ze wat van zich laat horen, hoe dieper ze in de problemen komt.’

Zijn woorden gonsden door haar hoofd. Als verdoofd staarde ze voor zich uit. Natuurlijk zou Robins lichaam gevonden worden. Al had ze ergens verwacht dat Maddox dat wel zou oplossen. Als ze haar verhaal bij de politie ging doen, werd hij ook op het matje geroepen. Of zaten er vriendjes van hem bij de politie? Had hij zelfs *díé* onder de duim? Ze probeerde de tranen uit haar ogen te knippen.

Ik word gezocht voor moord... Als ze al had gedacht dat ze ooit nog een normaal leven zou kunnen leiden, dan werd die hoop nu in de grond geboord. Een voortvluchtige of een gedetineerde, dat waren de twee keuzes die ze had. Ze steunde op haar knieën, plots kotsmisselijk.

Een siddering trok door haar heen toen ze een hand op haar schouder voelde. ‘Rustig maar. We lossen dit wel op, oké?’ Ze keek opzij. Damien gaf een kneepje. ‘Maak je niet druk. Maar je moet ons wel vertellen wat er gebeurd is.’

Dana knipperde haar tranen weg en knikte. Ze durfde de jonge vicepresident niet aan te kijken. Ze had het gevoel dat er een zwaard boven haar hoofd hing.

Niet veel later brachten ze haar naar een kleine kamer. Er stond een enorme tafel met stoelen eromheen, waarop al een stuk of tien mannen hadden plaatsgenomen. Hoewel er nog twee stoelen vrij waren, was het haar duidelijk dat daar alleen clubleden mochten zitten. Waarschijnlijk kwamen niet-leden hier amper binnen.

En dus stond ze met haar rug tegen de muur. Met een paar woorden schetste Damien de situatie: dat Gavin met een opsporingsbevel voor haar was gekomen vanwege moord.

Alle hoofden draaiden zich na die woorden naar haar toe en Dana wenste dat ze onzichtbaar kon worden. Haar ogen jekten, maar ze wilde nu absoluut niet janken. Dan waren ze haar vast gauw zat.

‘Is het waar?’ vroeg de man die aan het hoofd van de tafel zat. De president-patch was op zijn borst gespeld. Gisteren was hij aan haar voorgesteld, maar ze kon zich zijn naam niet meer herinneren. ‘Heb je iemand vermoord?’

Het kostte haar al haar moeite om haar hoofd niet te buigen. *Sterk blijven, Dana. Kom op.*

Shaw, die slechts een meter bij haar vandaan zat, schoof zijn stoel naar achteren en maakte een uitnodigend gebaar naar zijn bovenbenen. ‘Kom hier zitten. Dan sta je niet als een of andere bajesklant tegen de muur.’

Zijn woorden brachten een klein glimlachje op haar gezicht, hoewel ze niet echt gepast waren voor iemand die op het punt stond een moord te bekennen.

Schoorvoetend liep ze naar hem toe en zakte op zijn knie neer. *Hij weet al wat ik gedaan heb, besepte ze. En hij veroordeelt me niet. Hij steunt me nog steeds.*

Aarzelend keek ze de voorzitter aan. 'Ik heb Robin inderdaad gedood. Hij – hij was mijn vriend. Maar ook het broertje van Maddox.' Ze slikte toen het verdriet haar toch plaagde. Ondanks alles was hij altijd een lichtpuntje geweest, daar in dat huis. Hoe bizar dat ook klonk. 'Hij droeg een pistool, terwijl hij het huis bewaakte. Hij – hij heeft een paar keer op het punt gestaan om me te laten ontsnappen. Steeds krabbelde hij terug, was hij bang voor de reactie van Maddox. Gister probeerde ik het weer. En toen hij zijn excuses aanbood... toen pakte ik zijn pistool af en schoot ik hem door zijn hoofd. Ik rende weg, stal zijn motor en vluchtte hierheen.'

Halverwege haar verhaal had ze toch haar blik neergeslagen en staarde ze naar het grove tafelblad.

'En het pistool?' vroeg Damien. 'Heb je dat meegenomen?'

'Ik weet het niet,' fluisterde ze. 'Ik was in paniek. Het ging allemaal zo snel. Ik schrok van mijn eigen daden, ik denk dat ik het heb weggegooid.'

Shaw wreef over haar rug. Een zachte trilling ging door haar borst. Wat had ze de afgelopen jaren verlangd naar een troostend, kalmerend gebaar als dit.

'Dan zullen ze die hebben gevonden,' concludeerde Damien. 'Inclusief je vingerafdrukken.'

'Die hebben ze niet gevonden,' mompelde ze. 'Die heeft hij aan hen gegeven.'

Er viel een korte stilte.

'Wat is het verschil?' vroeg iemand. 'De uitkomst lijkt me hetzelfde.'

Ze schudde haar hoofd. ‘Hij zal nooit toestaan dat ik naar de gevangenis ga. Dat betekent dat hij mensen bij de politie heeft, die apparatuur hebben, overal bij kunnen...’ Een zweetdruppel gleed langs haar nek. ‘En als die Gavin hierlangs kan komen, de link met mijn broer legt...’ Paniek greep haar plotseling naar de keel. ‘Zij zullen ook komen. En zij zullen me wel herkennen... En...’

‘En dan schieten we ze overhoop,’ onderbrak Rage haar grimmig. ‘Eind goed, al goed.’

Sommige mannen aan tafel grinnikten. Dana boog haar hoofd, ze voelde zich niet helemaal serieus genomen. Ze zagen zelf toch ook wel in dat dat geen optie was? Ze zag al voor zich hoe de lijken zich in het clubhuis opstapelden.

‘Ik wil niet lullig zijn, hoor,’ mengde een man met een lange, grijze staart zich in de discussie. Hij leunde met beide armen op de tafel. ‘Maar denk je echt dat hij zoveel moeite voor je gaat doen? Pakt ie niet gewoon een nieuw wijfie?’

‘Ik ben zijn wijfie niet.’ Ze hoorde het bloed in haar oren suizen. ‘Ik was zijn bezit. Een gebruiksvoorwerp. Ik was van hém. Hij zal het nooit toestaan dat ik iemand anders toebehoor, zelfs het gevangeniswezen niet!’

Ze veegde langs haar ogen. De mannen waren stil geworden. Zelfs bij de stoerste van hen zag ze de walging op het gezicht. Rage had zijn hoofd gebogen en staaarde naar de tafel. Roan ook, zag ze. Die begreep nu vast waarom ze zo paranoïde had gereageerd vannacht.

Het was Damien die als eerste de draad van het gesprek weer oppakte. ‘Je hoeft hem nooit meer te zien, Dana. Vertel ons waar hij woont en we pakken hem.’

Dana kauwde op haar wang. Zo makkelijk was dat niet. ‘Hij bleef nooit lang op één plaats. De afgelopen vijf jaar hebben we zeker op zes

plaatsen gewoond. De laatste twee keer zijn één waas, ik denk dat hij me gedrogeerd had. Het was in Bellingham, maar waar...' Ze keek de mannen hulpeloos aan. 'Dat weet ik niet. En de vlucht hier naartoe... ik was in paniek, ik heb echt niet gekeken waar ik precies was. Ben gewoon de borden naar de snelweg gevolgd.'

'We zullen hem vinden,' hield Damien vol. 'Dan dringen we langzaam zijn wereld binnen tot we een kans vinden om een kogel door z'n kop te knallen.'

Shaw gaf een kneepje in haar zij. 'We pakken die lul wel, let maar op.'

'Regel jij een valse identiteit voor haar, Roan?' vroeg Damien.

De man keek op, wierp haar een haastige blik toe en knikte. 'Ga ik regelen.'

'En Gavin? Wat doen we daarmee?' vroeg Shaw.

'Die moeten we de waarheid vertellen. Dan kan hij de boel bij de politie in de gaten houden. Als ze er daar lucht van krijgen dat ze hier is, kunnen we haar naar een safehouse brengen.'

'Misschien moeten we dat nu al doen,' opperde de man met de staart.

Dana verstijfde. Als ze de hele dag in haar eentje doorbracht, met hooguit een bewaker, werd ze knettergek. Toch kon ze het niet opbrengen om te protesteren. Ze kon al die levens toch niet in gevaar brengen vanwege haar vrijheid?

'Ze heeft lang genoeg gevangengezeten,' zei Shaw. Hij moest haar weerstand voelen. 'Zolang er geen direct gevaar dreigt, kan ze prima hier blijven.'

'Best. Rage, jij brengt Gavin op de hoogte. Vraag waar die knul vermoord is. Roan, jij regelt nieuwe papieren voor haar.' Met een klap van de voorzittershamer beëindigde de President de vergadering.

Het luchtte Dana op. Geen geheimen meer... ze kenden nu haar donkere kant, wisten waartoe ze in staat was, en nog steeds namen ze haar op in hun midden. Het was onvoorstelbaar. Dat ze zelf waarschijnlijk ook geen heiligen waren, droeg daar vast aan bij. Het kon haar niet veel schelen. Vergeleken bij Maddox waren ze engeltjes. Daar was ze van overtuigd.

De mannen gingen weer aan het werk of voerden hun opdrachten uit. Dana geloofde niet dat Maddox zijn eigen huis als plaats delict zou opgeven, maar ze had niet de energie gehad om dat te zeggen. Wie weet vonden ze toch ergens een spoor.

Dana keerde terug naar de kantine. Freddy en Lily stonden samen bij de bar en ze liep naar hen toe. Ze wilde hen ook op de hoogte brengen. Ze reageerden net zo begripvol als de anderen en Lily omhelsde haar zelfs. Het moest tijdens haar middelbare schoolperiode zijn geweest dat ze voor het laatst door een vriendin was omarmd. Door vriendinnen die allang geen vriendinnen meer waren.

Een paar meter bij haar vandaan ging een deur open. Roan stapte erdoor naar buiten, met zijn telefoon tegen zijn oor gedrukt. Voordat hij bij hen was, borg hij het toestel op.

‘Ik heb gebeld met iemand die valse paspoorten maakt. We kunnen nu langskomen.’

Dana aarzelde. Iemand die zo’n job uitoefende, moest invloedrijke mensen kennen om aan genoeg werk te komen. Bestond er een kans dat Maddox hem ook kende? Het was een logische stap dat ze een nieuwe identiteit wilde aannemen.

‘Moet ik mee?’ vroeg ze zacht.

Zijn blik kruiste die van haar. Ze voelde haar wangen warm worden van schaamte. *Jemig Dana, wat stel je je ontzettend aan.*

Al die tijd had ze haar rug recht gehouden, maar het was alsof die nu opeens geknakt was. Juist nu ze bij hem weg was. Ze haatte dat vreselijke wantrouwen, die constante angst. 'Nee, het is goed. Never mind,' zei ze voor Roan iets kon zeggen. Ze maakte aanstalten om naar de uitgang te lopen.

'Je hoeft niet per se mee,' antwoordde hij. 'Ik dacht dat je er misschien even tussenuit wilde. Maar ik kan ook gewoon een foto van je maken.'

Om de een of andere reden stond het idee dat Roan foto's van haar moest gaan maken haar ook niet echt aan, dus ze schudde gauw haar hoofd. 'Nee, het is goed zo.'

Ze wilde hem niet kwetsen door te zeggen dat ze bang was dat hij zijn research niet goed genoeg had gedaan toen hij contact had gelegd met degene die haar een nieuwe identiteit kon geven.

Roan liep naar een zwart busje en stapte aan de kant van het stuur in. Dana trok de tegenoverliggende deur open en klom naar de rijdersstoel. Ze bevonden zich een stuk boven de weg, waardoor ze zich veiliger waande dan toen ze gisteren met Shaw op pad ging. Had hij dat aangevoeld? Er hing een beetje een gespannen stilte terwijl ze het terrein verlieten. Stiekem wenste ze dat Shaw of Freddy bij haar was geweest. Die praatten wel. Ze wist niet of Roan gewoon stiller was dan de rest of dat het door vannacht kwam dat hij zo weinig zei.

Na een paar irritante minuten realiseerde ze zich dat ze zelf ook niet zo bijdehand tegen hem was als tegen de andere mannen. Misschien lag het daaraan. Vanuit haar ooghoeken keek ze naar hem. Zijn blik was natuurlijk op de weg gericht, maar evengoed maakte hij een wat afwezige indruk.

‘Misschien moeten we vannacht gewoon vergeten,’ opperde ze. ‘Doe maar gewoon alsof ik een interessante chick ben, in plaats van een geflipte slaapwandelaar.’

Er gleed een glimlach over zijn lippen die er ook een op haar eigen gezicht bracht. ‘Wie zegt dat ik dan alsof hoeft te doen?’

Dana grinnikte. Misschien had ze hem verkeerd ingeschat. ‘Vertel me eens wat over jezelf. Ben je ook monteur?’

Ze keek naar zijn handen. Zijn huid was niet zo eeltig als je van een monteur zou verwachten.

Hij knikte langzaam, zonder zijn blik van de weg af te nemen. ‘Deels. Meestal doe ik de administratieve zaken.’

‘Zit je al lang bij de motorclub?’

‘Bijna twee jaar. Ik ben de nieuwste aanwinst.’

Er viel een stilte. Roan drukte de radio aan, zodat er een cd begon te spelen. Helaas verdreven de gitaren het ongemak niet.

Dana staaarde uit het raam. Ze hadden de stad achter zich gelaten en reden door een heuvelachtig landschap. Het gras was uitgedroogd en had een gelige kleur.

Langzaam dommelde ze in.

‘Heb je al nagedacht over een naam?’

Dana schrok op. Had ze geslapen? Ze was eigenlijk vergeten dat er nog iemand bij haar was. Ze ging gauw iets rechterop zitten en hoopte maar dat ze er niet als een kwijlende malloot bij had gezeten.

‘Niet echt,’ gaf ze toe. Niet veel mensen kregen de kans om een naam te kiezen die ze mooi vonden. Maar eigenlijk was ze tevreden met Dana. Kort. Krachtig. Stoer. ‘Iets korts, denk ik. Chloe vind ik wel mooi.’

Zouden de anderen haar dan ook zo gaan noemen? Waarschijnlijk was dat wel het veiligst, maar ze vond het geen prettig vooruitzicht dat

haar naam straks een taboe werd. Alsof Maddox zelfs dát nog van haar afpakte.

‘Chloe...’ herhaalde Roan. De manier waarop hij de naam uitsprak deed haar iets. Hij knikte. ‘Het is een mooie naam.’

Ze voelde dat haar wangen warm werden en wendde gauw haar gezicht af. *Het is een verzonnen naam, Dana. Het is niet dat dat verder iets over jou zegt.* Ze weerstond de neiging om het raampje naar beneden te doen zodat de buitenlucht haar gezicht kon afkoelen. Waar kwam dit in vredesnaam vandaan? Waarom hechtte ze zoveel waarde aan alles wat hij zei – of wat hij niet zei? Het laatste wat ze wilde, was gevoelens voor iemand krijgen. Vriendschap was nog tot daaraan toe. Maar meer... daar was ze echt niet aan toe.

Ze staarde weer door het raam naar buiten en wenste opnieuw dat iemand anders naast haar had gezeten. Maar nee, ze moest deze rit samen met hem uitzitten.

En straks moest ze ook nog terug. Ze onderdrukte een zucht, probeerde zich op de muziek te focussen en voelde zich tegelijkertijd schuldig omdat ze iemand negeerde die zo zijn best deed om haar te helpen.

HOOFDSTUK 3

C hloe Thompson, zo ging ze nu door het leven.

En leven deed ze iedere dag een beetje meer. Voorzichtig bezocht ze meer plekken, kwam ze steeds meer onder de mensen. Wel altijd in het gezelschap van een gewapend clublid of prospect, meestal Shaw of Freddy.

Slapen deed ze nog steeds in het clubhuis, en ze was blij dat niemand daar iets op tegen had. Er was altijd iemand in de buurt, waardoor ze zich daar tamelijk veilig voelde. Nachtmerries had ze nog bijna iedere avond, maar angstig door het clubhuis dwalen was er gelukkig niet meer bij. Meestal had ze wel na een paar tellen door dat er niets aan de hand was.

Haar nieuwe kapsel, donkerdere make-up en tattoo-sleeves deden hun werk. Niemand keek naar haar om. Een groupie, dat was ze geworden. Ze vond het wel best zolang haar aanwezigheid niemand opviel. Toch was ze bang dat ze meteen door de mand viel als er eens een maat van Maddox binnen zou stappen.

Ze probeerde er maar zo min mogelijk aan te denken. Van haar broer had ze begrepen dat bezoekers zeer zeldzaam waren, dus als er

een onbekend gezicht werd gesignaleerd, stond iedereen toch meteen paraat.

Verder sprak ze niet veel met Rage. Ze merkte dat hij haar in de gaten hield en dat hij het belangrijk vond dat ze in veiligheid was, maar gesprekken liepen stroef. Doordat zij zich nog altijd schaamde voor haar gedrag van vroeger en hij zich schaamde omdat hij nooit had ingegrepen, zaten ze vol zelfverwijt, wat een echte verzoening in de weg stond.

Het had tijd nodig, hield Dana zich voor. En het feit dat hij haar überhaupt nog wilde aankijken, was al veel meer dan ze ooit verwacht had.

‘Kijk eens aan.’ Lily zette een grote tas voor haar neer. ‘Hier zijn de versieringen.’

Dana streek met haar hand door de tas en fronste toen ze de ballonnen in de vorm van borsten zag. ‘Wauw. Gewoon wauw.’

Lily haalde haar schouders op. ‘Knuckles wordt maar één keer vijftig. Dan moeten we groot uitpakken toch?’

Dana schudde lachend haar hoofd en trok de verpakking open. ‘Tieten opblazen. Dat kan ik ook weer van mijn bucketlist afstrepen.’ Ze trok het stapeltje eruit, legde het op de bar en pakte de bovenste eraf.

Ze was net halverwege het pakje toen de deur openging en Freddy en Roan met kratten bier binnenkwamen. De ballon waar ze mee bezig was geweest schoot van schrik uit haar mond en vloog met een boogje door de ruimte. Door het opblazen van de ballonnen had ze al een rood gezicht gehad, maar ze had het idee dat het nu nog een tintje donkerder werd.

Al sinds hun rit in het busje kreeg ze klamme handen wanneer ze hem op onverwachte momenten zag. Het was reuze-irritant. Ze was ervan uitgegaan dat het vanzelf over zou gaan, dat het gewoon een fase was,

maar echt succes had ze nog niet geboekt. Of het alleen schaamte was of ook iets anders, wist ze nog niet helemaal. Of misschien wist ze dat heus wel, maar weigerde ze daar gewoon aan toe te geven.

Dana merkte dat ze naar hem staaarde. Gehaast zocht ze naar een geestige opmerking, maar haar hoofd leek gevuld met dikke drab. Uiteindelijk zwaaide ze onhandig naar het tweetal, waarbij ze vooral naar Freddy keek, en ging ze verder met het opblazen van de ballonnen.

Ze ving de onderzoekende blik van Lily op, waar ze het nog warmer door kreeg. Ze was al een tijdje bang dat haar nieuwe vriendin zou opmerken dat ze zich vreemd in Roans buurt gedroeg.

‘Nou, jullie zien eruit alsof jullie wel wat verkoeling kunnen gebruiken.’

Dana schrok van zijn stem en kon net voorkomen dat er weer een tiet door de lucht schoot. Gauw trok ze de ballon uit haar mond en knoopte hem dicht. Ze pakte het biertje aan dat Roan naar haar uitstak, gaf zichzelf in gedachten een schouderklopje omdat ze die niet uit haar bezwete handen liet vallen en probeerde door te ademen na het zien van die vreselijk mooie glimlach van hem.

‘Dana zeker,’ grinnikte Lily.

‘Chloe,’ verbeterde Freddy. Hij sloeg een arm om zijn vriendin heen. Lily draaide haar gezicht naar hem toe en leek dit een geweldig moment te vinden om uitgebreid met hem te gaan tongen.

Ze doet het erom. Opgelaten pulkte Dana aan het etiket op het bierflesje. Ze kreeg het gevoel alsof ze onvrijwillig deelnam aan een dubbeldate.

Ze nam een slok uit het flesje, vurig hopenend dat de alcohol haar tong wat lossier zou maken. Een beetje schichtig keek ze Roan aan. Opnieuw glimlachte hij toen hun ogen elkaar ontmoetten. Niet dat ze daar iets achter moest zoeken. Hij was gewoon aardig.

‘Dat wordt dan vanavond je eerste Dahlia-verjaardag.’ Hij grijnsde. ‘Gegarandeerd een onvergetelijke avond. Bijna net zo mooi als een patch-in party.’

‘Een wat?’

Roan wierp een blik op Freddy, die zijn hoofd nu van zijn vriendin had weggedraaid en een zenuwachtige uitdrukking op zijn gezicht kreeg.

‘Een soort ontgroening wanneer een prospect zijn patch krijgt en een volwaardig lid wordt.’ Hij pakte zijn telefoon. ‘Treurig is het, maar de volgende keer mag ik de toeschouwer zijn.’

Dana stapte iets dichters naar hem toe. Hun armen raakten elkaar, haar hart roffelde in haar borst. Ze keek op het schermje. Roan lag in een luier op een rotonde, overduidelijk stom dronken. Om hem heen hoorde ze het gelach van de mannen.

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Charmant.’

‘Uhu. Zelfs in een luier.’ Hij gaf haar een knipoog en stak zijn telefoon weer weg. ‘Het is een soort rite de passage – een overgangsritueel, weet ik veel hoe je dat noemt.’

‘Je hoort dan bij de coole, volwassen gasten,’ zei Dana hoofdschuddend. ‘Ja, super volwassen.’ Ze stak plagerig haar tong uit. Misschien klonk het stompinnig, maar ergens deed het haar ook wel wat. Dat hij zich hier zo thuis voelde, terwijl ze hem zo hard in de zeik hadden genomen. De liefde die hij – en de anderen – voor de club voelden, ging onvoorstelbaar diep en ze voelde zich nog steeds vereerd dat ze er iets van mee mocht maken. Ze wenste dat ze haar broer veel eerder had opgezocht en deze hartverwarmende mensen eerder had leren kennen.

Freddy leegde zijn flesje en zette het op de bar.

‘We zullen jullie verder maar niet ophouden.’ Hij gaf Roan een klap op zijn schouder. ‘Laten we de rest van de auto leeghalen.’

Dat Dana hen nakeek, besefte ze pas toen Lily haar aanstootte en haar wenkbrauwen op en neer bewoog. ‘Beetje verliefd?’

Dana voelde haar wangen gloeien. ‘Nee hoor,’ mompelde ze.

Haar vriendin grinnikte. ‘Heel overtuigend. Ik had al een tijdje een vermoeden, maar het is me nu wel heel duidelijk. Nou, sla je slag. Voor zover ik weet, is hij vrijgezel.’

Dana pakte een ballon om op te blazen. ‘Ik wil geen vriend.’

Een ander droomde misschien van hand in hand lopen, van een eerste kus, van een stomende vrijpartij. Zij zag alleen nachtmerrieachtige beelden. Een opgebaard lichaam, een gesloten kist. Een grafsteen in de stromende regen.

Lily haalde haar schouders op. ‘Ook zonder dat label kun je er een hoop leuke dingen mee doen. Mij maak je niet wijs dat je dat niet wilt.’

Dana slaakte een zucht. ‘Wat ik wil, is dat hij blijft leven. En zolang Maddox niet voorgoed uit mijn leven is, kan ik me aan niemand binden.’

Lily keek haar peinzend aan. Ze leek het te begrijpen. ‘Maar je wilt toch niet al die tijd alle nachtelijke pleziertjes afslaan?’

Dana haalde haar schouders op en keek weg. ‘Ik weet niet of ik daar ooit nog plezier aan kan beleven.’

Er viel een pijnlijke stilte.

‘Dat ruikt goed, zeg,’ merkte Dana op toen Lolita, de Old Lady van de clubpresident, een zelfgebakken taart op tafel zette.

‘Dank je, schat. Dat zal er wel ingaan bij de mannen.’ Ze keek om zich heen. ‘Jullie hebben je ook lekker uitgesloofd.’

Het zag er inderdaad gezellig uit. Er hingen zo veel ballonnen en slingers dat het plafond bijna niet meer te zien was.

De deur ging open en de mannen dromden naar binnen. Direct steeg er een luid geroezemoes op, werd er gelachen en gewezen. Als een koning schreed Knuckles naar hen toe en nam hun felicitaties in ontvangst.

‘Dit had toch allemaal niet hoeven, lieverds.’ Hij drukte een kus op Dana’s wang, en daarna op die van de andere twee vrouwen.

‘Lieg niet,’ lachte Lily. ‘Zo’n ouwe bok als jij geilt altijd op aandacht.’

Hoofdschuddend gaf hij haar een tik op haar kont, waardoor ze hem grinnikend bij zich vandaan duwde.

‘Ik wist eigenlijk niet of jullie aan cadeautjes deden,’ zei Dana tegen Knuckles. ‘Maar ik doe het in ieder geval wel. Niet dat ik wist wat ik moest kopen, maar goed.’ Ze overhandigde hem een pakje.

Er lag een kinderlijk enthousiasme in zijn ogen dat haar deed grijnzen. Veel stelde het cadeau niet voor. Het was een zwarte aansteker, met een vlammeende aas op de voorkant. De bovenkant was van metaal en bestond uit een gevleugeld doodshoofd. Door een vleugeltje naar beneden te drukken, ontbrandde er een vlammetje.

‘Mooi ding. Thanks.’ Hij gaf haar een kus op haar wang. Daarna begon hij ondeugend te grijnzen. ‘Al moet ik eigenlijk toegeven dat ik op een ander cadeau had gehoopt.’

‘Ja, dat zal wel weer.’ Ze sloeg haar ogen ten hemel en drukte een zeurderig gevoel in haar buik weg. *Dat bedoelt hij heus niet.* Hoewel ze wist dat hij er geen problemen mee had om met een vrouw te slapen die half zo jong was als hij, geloofde ze niet dat hij dat hier zo openlijk zou suggereren. Niet met haar broer erbij. ‘Wat dan?’

‘Laten we zeggen dat die palen bij dat podium er niet voor de sier staan. Ik ben toch wel benieuwd of jij daar raad mee weet.’